

La jornada d'ahir com a preparació del Campionat regional

AL SOL DE BAIX

BARCELONA, 20 - SANS, 5
A la primera part el Barcelona fou l'equip dominador; aconseguí vint punts, obtinguts en jugades molt ben combinades, i els del Sans no pogueren marcar tot i la seva energia.

A la segona part el domini barcelonista es confirmà més encara, i encara que el Sans oposà gran resistència, no pogué evitar que se li marqués vint punts més, si bé el Sans, en una magnífica arrencada, aconseguí un preciós assaig, que fou transformat.

El públic, nombros i correcte.

Arbitrà Baltasar, molt bé.

Els equips eren:

Barcelona: Villaspesa, Ducros, Reque, Aguilera, Folch, Blasco, Isard, Balades, Puigdevalls, Rossini, Fuster, Ruiz, Broggi, Masdefell i Bori.

Sans: Tortosa, Codina, Vigo, Llop, Montbrú, Pérez, Boira, Nadal, Mundelant, Cases, Ribes, Ronyé, Llop i Gallard.

AL MATI, AL SOL DE BAIX

RESERVA BARCELONA, 9

EUROPA, 0

El novell equip de l'Europa féu un bon paper davant l'excel·lent conjunt que formen el reserva del Barcelona. Arbitrà Solsona, bé.

A SANT BOI

UNIVERSITARI, 6

SANTBOIA, 5

A la primera part la Unió Esportiva Santboiana, aprofitant amb encert una arrencada, aconseguí marcar per obra de Balcells, transformant Bishal. El joc fou molt competitiu, i hom pogué admirar grans jugades per ambdues parts.

A la segona part el joc també fou molt interessant i competitiu, però els de l'Universitari sabien apuntar-se dos empats que els valgueren la victòria. El primer assaig l'obtingué Barbat, i el segon, Bravo. Els universitaris es qualificaren d'excel·lents jugadors, ja que portaren a efecte una gran gesta en vencer els de la Santboiana en llur propi camp.

Arbitrà Pasqual, molt bé.

Els equips eren:

Universitari: Sancho, Vázquez, Brunet, Boi, Noguera, Freixes, Oliver, Lluç, Bravo, Mongrell, A. Luque, Barbat, Segarra, Pideserra i Fernández.

Santboiana: Tibo, Llop, Bishal, Masner, Milla, Bishal II, Ros, Nuviala, Den, Peix, Calot, Puig, Faura, Balcells i Artigues.

Públic nombros i joc correcte.

Bodmer i Bó, S. en C.

Cortà Catalanes, 590

Telèfon núm. 10208

Mobles de fusta i acer per a oficines

BASKET-BALL

Torneig sabadellenc de Basket-Ball

Trofeu "La Rambla"

Han transcorregut tres dates d'aquest Torneig sabadellenc de Basket-Ball, per al qual LA RAMBLA ha concedit un trofeu que s'adjudicarà l'equip vencedor.

A Sabadell són quatre les entitats que practiquen el Basket-Ball i, com era d'esperar, totes han inscrit llurs equips a tan competitiu torneig. Per tant, són vuit els equips que es disputen el lloc d'honor.

El Juventut, club de la vila, va inscriure, quatre equips; el Centre de Dependents, dos; i el Club Natació Sabadell i la Congregació M. de Sant Lluís, un cada un.

Els partits jugats ahir donaren els següents resultats:

Sportman's, 15 - Germanor, 22

Aquest partit fou més nivellat del que el resultat assenyalava, car si bé la Germanor s'imposà de bell començament per la seva millor tècnica o conjunt, no aconseguí fer perdre la moral als seus contraris, els quals, malgrat el poc encert de seu jugador Ramoneda, es defensaren tot el partit heroicament. Sobresortí la gran tasca de Sangres.

A les ordres de N. Nonell, que actua amb més bona voluntat que encert, puix que pecà de falta de vista, s'arreglaren els equips pel següent ordre:

Sportman's. — Ramoneda, Pong, Vila (4), Serentill (4) i Sangres (7).

Germanor. — Arch, Barcelona, Aspaichs (10), Teixidor (2) i Erimengol (10).

C. N. Sabadell, 12 - B. Avinguts, 20

La veterania i l'encert en el tir al basket feren que sortissin vencedors d'aquest partit els B. Avinguts, els quals s'imposaren als seus rivals. El C. N. Sabadell demostrà en cada moment la seva manca de cohesió.

Arbitrà amb tota imparcialitat i encert C. Garcia, i els equips s'arreglaren així:

C. N. Sabadell. — Flequer (2), Girbau, Petit (2), Sunyer (6) i Sala (2).

B. Avinguts. — Garcia, Rebull, Casablanques (3), Planes (6) i Rovira (6).

C. Dependents, 20 - Eureka, 4

El resultat assenyalava prou bé el que fou aquest partit, encara que a favor dels vencedors hi ha l'atenuant que es veieren obligats a formar un equip de reserves. No obstant, guanyà netament i merescudament el Centre.

Arbitrà E. Mir amb molta energia i imparcialitat i s'arreglaren així els equips:

C. Dependents. — Crons (2), Cordonet, Mallofré (6), Ramoneda (6) i Solà (6).

Eureka. — Gili (2), Bru, Baqués, Casablanques i Balcells (2).

Juventut C. M., 5 - Ràpids, 36

Juventut C. M. — Tarruell (3), Garcia, Codina, Valls i Truyols (2).

Ràpids. — Mir (4), Iglesias, Barquet (8), Pont (6) i Graells (18).

XAMPANY

P. BAQUÈS

Escumós Extra Gran Carta

Caves a Guardiola de Fontrubi

PENEDES (ESPANYA)

Els actuals "leaders" del Torneig demostraren a bastament la seva valia en aquest partit, en aconseguir un score que assenyalava el rècord del torneig. No cal dir que el partit fou un constant domini dels Ràpids, limitant-se els vençuts únicament a defensar-se.

Arbitrà amb encert J. Basquets i els equips eren:

Juventut C. M. — Tarruell (3), Garcia, Codina, Valls i Truyols (2).

Ràpids. — Mir (4), Iglesias, Barquet (8), Pont (6) i Graells (18).

La classificació després de la tercera jornada és com segueix:

J. G. E. P. Punt

Ràpids (J. A. C.) 3 3 0 0 6

Germanor (Id.) 3 2 1 0 5

Sportman's (Id.) 3 1 1 1 3

B. Avinguts (C.) 3 1 1 1 3

C. Dependents 3 1 0 2 2

Juventut C. M. 3 1 0 2 2

Club Natació 3 1 0 2 2

Eureka (J. A. C.) 3 0 1 2 1

A VILANOVA

El partit A. A. Obrers-Gimnàstic de Tarragona, altra vegada suspès...

Amb el dia d'ahir, són dues les vegades que queda suspesa la celebració en aquesta vila del partit A. A. Obrers-Gimnàstic de Tarragona.

El divendres propassat, al matí, la Junta de l'A. A. Obrers, va rebre un telegrama adreçat per la Federació Catalana de Futbol, excusant el desplaçament del Gimnàstic de Tarragona, que deia el següent:

"Club Gimnàstic no puede disponer tres jugadores militares retenidos Tarragona. Consejo Directivo, estimando fuerza mayor, suspende partido debía celebrarse esa domingo 21. — Escribimos saludos. — Fe. Futbol."

Tan prompt com es va rebre el telegrama, es va traslladar a Barcelona, al domicili de la Federació Catalana de Futbol, el senyor Vilallonga, com a delegat de l'A. A. Obrers. El Comitè directiu de la susdita entitat esportiva va rebre molt amablement al senyor Vilallonga.

El motiu de la visita, que va ésser per protestar de la causa injusta del Gimnàstic, el senyor Vilallonga va dir al senyor Vilallonga que tenia tota la raó, puix que el Gimnàstic, sigui amb jugadors del primer equip o bé amb reserves, s'havia de presentar a Vilanova.

Seguidament el senyor Mohio i el senyor Vilallonga, van parlar per telèfon a Tarragona, i el delegat del Gimnàstic que es va posar a l'aparell, va dir que ell "sol", no podia fer res. Després de conferen-

ciar a Tarragona els al·ludits senyors, en presentar-se al saló d'actes de la Federació, els directius d'aquesta entitat ja havien fugit, i no es va poder arribar a cap acord. El senyor Vilallonga, en donar compte de la seva missió, va acordar, amb els seus companys de Junta, transmetre a la Federació de Futbol un telegrama així:

"Vistas manifestaciones delegado después entrevista, Consejo su presidencia, protesta trato favor Gimnástico Tarragona, y acuerda retirarse campeonato. — A. A. Obreros."

El crònicista ignorava que quan en un equip no es pot arreglar algun jugador del primer equip, no es pugui traslladar a fora, i així és el que ha demostrat el Gimnàstic de Tarragona.

S. MORERA

A TARRAGONA

Tarragona F. O., 1

Ateneu Igualadí, 0

En el terreny de la Pedrera, s'ha jugat aquest partit. En sortir guanyador el cercle local.

De jocs es pot ben dir que encara no n'hem vist, per quant els de l'Ateneu han emplat un joc molt fort, i fou aquest contestat pels tarragonins, així ha fet que presenciéssim un partit que en podríem dir de patada.

Amb tot i això el Tarragona ha demostrat posseir més tècnica que l'equip forà, ço que ha fet que a la mitat del primer temps aconseguissin el primer i únic tant de la tarda; si el Tarragona hagués tingut altres interiors, que haguessin estat al tant de les jugades, haurien, sens cap dubte, guanyat el partit, almenys amb tres gols de diferència.

El domini ha estat de l'equip tarragoní, el qual ha fet que poguéssim veure les qualitats de la parella de defenses igualadines.

"Faltaven uns quants minuts per acabar el partit i per fer-lo, es ven més interessant als bastants espectadors, ja que aquests es pelaven com aquell que diu de fred, hi ha hagut un interessant match de boxa entre el mig-centre de l'igualadí i del Tarragona, i l'àrbitre es veia en la necessitat d'expulsar-los del terreny de joc, ja que ha dit que aquest espectacle no estava anunciat i tampoc l'anoritzava la Federació Catalana de Futbol."

El gol de la victòria l'aconsegui Avia, d'una bona passada per camí en la simba i no parant fins barre el porter de l'Ateneu.

Sobresortiren pels igualadins Marles, Puiggrós, Arobie i Claramunt, i pels tarragonins Anglés, Gili, Domènec i Avia.

Sota el bon arbitratge de Rovira els equips es formen de la següent manera:

Alujas, Anglés, Borrás, Piquer,

Gili, Domènec, Tarragon, Martí, López, Julià i Avia, pel Tarragona.

Per l'igualadí: Enric C., Marles, Puiggrós, Marcet, Arobie, Torner, Domènec, Claramunt, Enric J., Morera i Soler.

VALLS

A STA. COLOMA DE QUERALT

S. C. Santa Coloma, 5

Espluga de Francolí, 0

Partit molt interessant fou el que jugaren aquesta dos equips el dia 14 d'aquest mes, al camp de l'Esport Club Santa Coloma.

A les tres en punt, l'àrbitre Buesa va arrencar els equips i seguidament començà el partit.

Sortí el Santa Coloma, i en ràpida combinació arribà a la porta forastera, però anà la pilota fora.

Lluís Albi Vidal.

REGAL

Us ofereix uns magnífics discos propis per a Nadal

RS. 871—Les figures de pessebre (J. Llanguera)

RS. 874—La festa dels Reis

La Rotll, Rotll, Rotllana

RS. 576—Cançó de Nadal

L. 1768—El Messies

L. 9068—El Messies

—9561—Melodies de Nadal

PK. 1512—Cançó de bressol (Orfeo Català)

DK. 8223—"Villancicos" (Banda, panderos, rabel, simbombes, solo i chòrs)

Escolliu també els discos que més us plagin d'aquests eminents artistes

Mercè Capsir

Marina - La Traviata - El Barber de Sevilla - Lucia di Lammermoor

Conchita

Velázquez

Madame Butterfly - El Amor Brujo - Mignon - Carmen - Cançons

Hipòlit Lázaro

Marina - Tosca - La Africana - Carmen - Faust - Andorra Chenier - Il Piacere - Mefistofeles - Els Hugonots - Turandot - Trovatore - Guillem Tell - Cançons

Marcos Redondo

Bohemios - La Calceira - La Placena - La Rosa del Azafran - La Parranda - El Duetador - Los Cadetes de la Reina - Molinos de Viento - Las Golondrinas - La Tempestad - La Pastorela - El Guitarrero, etc.

Emili

Vendrell

La Dolorosa - Doña Francisquita - La Mort de l'Escola - La Santa Espina

Gili, Domènec, Tarragon, Martí, López, Julià i Avia, pel Tarragona.

Per l'igualadí: Enric C., Marles, Puiggrós, Marcet, Arobie, Torner, Domènec, Claramunt, Enric J., Morera i Soler.

VALLS

A STA. COLOMA DE QUERALT

S. C. Santa Coloma, 5

Espluga de Francolí, 0

Partit molt interessant fou el que jugaren aquesta dos equips el dia 14 d'aquest mes, al camp de l'Esport Club Santa Coloma.

A les tres en punt, l'àrbitre Buesa va arrencar els equips i seguidament començà el partit.

Sortí el Santa Coloma, i en ràpida combinació arribà a la porta forastera, però anà la pilota fora.

Al cap de quinze minuts de joc, en una arrencada de l'equip local, la defensa forastera féu un penalty. El tirà Tomás, i marcà el primer gol.

La davantera de l'Espluga, després d'haver-se aconseguit aquest gol per l'equip nostre, en lloc de desanimar-se prengué una forta ofensiva contra la nostra porta, però Costa, que estava molt segur, blocà fàcilment tots els seus xuts.

En aquest apart, Costa hagué de llançar-se tres vegades als peus dels jugadors forasters per prendre'ls la pilota.

A la segona part, l'equip local encabellí el seu joc i marcà quatre gols més, obra de Tomás (2), Degea (1) i Segura (1).

Lluís Albi Vidal.

Autobus Roca

Avui, dilluns, dia 22, aquesta empresa ha inaugurat el servei de la línia de Pelayo-Balmes a la Plaça d'Eivissa (Horta), amb el següent horari:

Sortida del primer cotxe de la Plaça d'Eivissa (Horta) a les 5:48 del matí

Arribada del darrer cotxe a la Plaça d'Eivissa (Horta) a les 10:15 de la nit

TARIFES

Pelayo-Balmes a Plaça de Tetuan	0'10 cts.
Plaça de Tetuan a Pare Claret-Igualtat	0'10 "
Pare Claret-Igualtat a Passeig Maragall-Verge	0'10 "
Montserrat	0'10 "
Passeig Maragall-Av. Verge Montserrat a Plaça Eivissa	0'10 "
Pelayo-Balmes a Provenga-Sardenya	0'15 "
Provenga-Sardenya a Passeig Maragall-Av. Verge Montserrat	0'15 "
Pare Claret-Igualtat a Plaça d'Eivissa	0'15 "
Pelayo-Balmes a Passeig Maragall-Avin. Verge Montserrat	0'20 "
Pelayo-Balmes a Plaça d'Eivissa	0'25 "

Barcelona, 22 de desembre de 1930.

AMER PICON

El Amer PICON es denominación propia y su marca registrada y patentada por la Casa PICON, C^a

EXIJOSE SIEMPRE LA BOTELLA ORIGINAL RECHAZANDO TODA IMITACION

CALISAY

A TOTES LES TAULES CALISAY LICOR TONIC, ESQUIT I ÚNIC DE TRADICIÓ NOBLE I PALADAR SUBTIL

Precioses amfores de tots els licores

ALTRES DELICIOSES CREACIONS DE LES DESTIL·LERIES MOLLELLERES

CREMES DE CACAO CAFÈ MENTA-TA DONJA-ANISETA PEPPERMINT-CURACAO ROUGE DOLÇ I TRIPLE SEC-KUMMEL

ARENYS DE MAR BARCELONA

Únic en el seu estil de producció naci. al

ESTUFES

Gran assortit

SAC

Preckler

Ronda Universitat, 14

Aigua de Rocallaura

El manantial més ric del món. — Si patiu d'ALBUMINURIA, LITIASI URICA (MAL DE PEDRA), BRONQUITIS PARENQUIMATOSES, NEFRITIS CRÒNICA, guarirau radicalment amb

Aigua de Rocallaura

DIPOSITARIS GENERALS: FORTUNY, S. A. - CARRER DE L'HOSPITAL, 32, I SALMERON, 133

El caos taxista

Una mica de fantasia i un bon tros de realitat

El conflicte dels taxis segueix si fa o no fa igual que un mes enrera. Aquestes poques paraules semblen a cop d'ull d'escassa importància, però si les mireu fredament veurem que encloquen un drama.

El conflicte segueix igual, o en termes més clars, els taxistes encara no poden menjar i estan acabant amb el poc que els queda del seu... diguem-ne patrimoni.

I els taxistes, malgrat i les seves desventures, continuen sense procurar posar-hi esmena. Encara taxis a 30 cèntims, encara enveges personals, encara ambicions de comandament, encara camí de la ruïna.

De qui és la culpa? Parlem-ne un xic.

Fa uns set o vuit mesos vam llegir una mena de manifest dirigit a "tots els taxistes", en el qual es demanava llur concurs per tal d'arribar a un acord i constituir l'entitat única. A la reunió hi acudiren uns dos mil taxistes, mil cinc-cents dels quals varen comprometre's a ingressar al gremi que s'anava a instituir, però a l'hora de portar-ho a cap aquells mil cinc-cents es varen reduir a 125! Què havia passat? El de sempre; la "mà amagada" que tenia—i segueix tenint encara—un marcadíssim interès a desbarbar-ho per tal que fomentant la desunió és més probable que arribi aviat la realització del seu somni: el monopoli.

Més tard va sortir una entitat que en pocs dies es va captar les simpaties de tothom amb la seva modalitat de treball: a pesseta i vint cèntims la carre-

ra. Era una solució momentània per tal d'aguantar el xafec que la crisi produïa, però no era prou remuneradora perquè el taxista pogués guanyar el suficient per a cobrir les seves despeses.

Després, els pocs homes que quedaven d'aquella Agremiació a la qual de "boquilla" havien de pertànyer els 1.500 que s'havien compromès, varen llançar una nova modalitat de treball: la de donar en lliquets la meitat del que el taxímetre marcava.

Aquest nou sistema va caure potser millor que el d'un tant fix per carrera, i el públic s'hi aboca decidit. No cal dir que de 30 o 40 que formaven l'entitat varen passar en menys de vuit dies a 300, i al cap d'un mes eren ja 500 els cotxes que treballaven d'aquesta faïsa.

L'increment que pren aquest sistema alarmà aviat a aquella "mà amagada" de la qual parlem abans.

De seguida posaren en dansa els seus plans de desbarbar, i així es pogué arribar a la convocatòria d'una assemblea per tal d'acordar la implantació immediata de l'entitat única. Segona edició del que havia ocorregut mig any enrera, però amb menys fortuna, puix que si llavors els que no varen seguir continuaren treballant a preu de tarifa, ara s'han compromès—els que han volgut seguir—a treballar amb una tarifa que saben per endavant que és ruïnosa per a ells.

Es prou bonic que en lloc d'anar tots pagats "de veritat" contra l'enemic comú, s'hagin

embolicat ara uns quants a anar contra els seus companys que abans els havien ofert la solució al problema i que ara no han sabut trobar?

Aquesta lluita entre germans de treball no fa més que portar el descrèdit a un estament que havia estat admirat per propis i estranys.

Avui ja torna haver-hi la desorganització i la desconfiança que fa uns quants anys havia escamat tant el públic. Ja es troben xofers que fumen en hores de servei; d'altres que descaradament han enganxat un paperet dintre el cotxe advertint el passatger que s'admeten propines; altres no tracten amb la deguda consideració els clients; uns a 30 cèntims, altres a 60, els restants a 40, i tots plegats no saben on van, però gairebé tots saben on podrien anar. Qui els ho priva?

No cal que contestem aquesta pregunta, però sí és precís que se la facin i se la contestin aquests taxistes que només saben que els han dit que treballessin com a negres per arribar a la fi de la jornada sense haver guanyat el suficient per a portar a casa seva el més indispensable per a viure, però que no saben fins quan ha de durar el camí del seu calvari.

Es per la seva mateixa dignitat que nosaltres voldríem que aquest enutjós conflicte s'acabés d'una vegada, però no tal com estava abans, sinó millor, encara; tots units, tots amics i tothom una mateixa tarifa amb la qual el treball els produís el que honrosament deu produir-los: benestar i tranquil·litat.

I així Barcelona tornaria a ésser un model en aquest estament, i el públic es veuria servit tal com es deu al que paga per un servei de la importància d'aquest.

A. FIGA

xafarderies a cent per hora

En el partit celebrat el diumenge passat al Frontó Novetats, el qual, com és sabut, era a benefici del Sindicat de Periodistes Esportius, no hi mancava gairebé cap dels habituals concurrents. Hem dit "gairebé cap" perquè varem trobar-hi a faltar un "tercet" que no acostuma a mancar-hi cap dia, sobretot si es tracta de partits interessants. Ni En Campalans, ni En Rocha, ni l'admirat doctor Cabrer eren als seus llocs de costum. Què havia succeït?

L'ocell que tot ens ho conta ens digué que potser va ésser degut a les ganes de dormir per tal de fer la pau de la nit anterior, puix que amb motiu d'un petit accident amb el cotxe, i unes raons que això va portar amb el causant de l'atropellament, els varen tenir a la delegació declarant fins prop de les set del matí.

Hem de fer una petita rectificació a favor del "rissat" Samedó. L'altre dia el varem veure que no se'n anava a dormir fins acabat el segon partit del frontó. Resulta, doncs, que no és cada dia que ha d'anar a esperar la sortida del cinema.

La crisi del comerç automobilista es va arranjant cada dia. Segons dades que podem donar com a certes, al mes passat hi ha hagut un considerable augment en la venda: entre totes les cases de Barcelona s'han venut tres cotxes i un camió!

La setmana entrant donarem compte del nombre d'inscripcions rebudes per al concurs d'elegància masculina. Recordem que el dia 27 s'acaba el termini. Les que porten

els números 68 i 99 ens hem vist obligats a rebutjar-les perquè els manca quelcom—molt poca cosa—per reunir les condicions establertes.

— Que els digui quelcom de l'assumpte "Chevrolet", diuen? ¡Ca, no senyors! Hi ha censura.

En Borràs ens diu que degut a les circumstàncies per les quals ha passat la ciutat aquestes darreres dies, no ha pogut acabar el projecte "hidro-neumàtic" que té en perspectiva.

Potser la setmana que ve ja podrem llançar la bomba—opl, la bomba xafardera, no l'explosiva—i segons rumors serà una cosa seriosa.

Jaume I, 11 Tel. 11885 GRAN ASSORTIT DE SUETANS

La prova de Sant Andreu novament ajornada

PER A DESPRES DE L'11 DE GENER

Segons ens assabentà el secretari del Moto Club de Catalunya, la prova de regularitat del M. C. de Sant Andreu, que el dia 7 fou ajornada a causa de la pluja, per al diumenge següent, ha estat novament ajornada en vista que les passades circumstàncies havien dificultat alguns tràmits d'organització.

La nova data de celebració es fixarà per a després del dia 11 de gener, o sigui després de celebrada la prova col·lectiva per equips del Moto Club de Catalunya.

La XVI Excursió Col·lectiva del M. C. de Catalunya

Els primers equips inscrits són de qualitat

El Moto Club ens prega recordar que les inscripcions per a participar en aquesta excursió que el Moto Club de Catalunya organitza per al dia 11 de gener vinent, hauran d'ésser efectuades pels capitans dels equips corresponents, els quals les lliuraran completes al secretari general del Moto Club de Catalunya, per a ésser tramessos als senyors Andreu Bresca, Francesc Torres i Josep M. Valdó, que componen la Comissió de la prova, els quals, d'acord amb el reglament, revisaran la composició de l'equip i designaran, d'acord amb el capítol respectiu, el color que com a distintiu portaran durant l'excursió.

Per a efectuar les inscripcions es facilitaran els butlletins corresponents a la secretaria del Club, per a la tal cosa hauran d'acompanyar-se els drets de la inscripció que es fixen en 10 pessetes per vehicle per als senyors socis del Moto Club de Catalunya i per als que no ho siguin, i es tornarà l'import de la inscripció als socis del M. C. C. que prenguin la sortida.

El termini d'admissió d'inscripcions acabarà el dia 7 de gener.

Han estat formalitzades ja les següents inscripcions:

Equip vermell-negre:

Emili Tintorer, motocicleta Dunell 250 c. c.

Ferran Bergadà, motocicleta Dunell 250 c. c.

Artur Bou, motocicleta Dunell 500 c. c.

Pelegrí Esteve, automòbil Lancia 2.500 c. c.

Equip verd-blanc:

"Pasaplà", motocicleta Dunell 500 c. c.

Antoni Muria, motocicleta Dunell, 250 c. c.

Alfons Orevitg, motocicleta 250 cc.

Enric Perelló, automòbil Amicar 1.700 c. c.

Equip vermell-blanc:

Pau Sagnier, motocicleta Norton 500 c. c.

Josep M. Muntanyola, motocicleta Norton 500 c. c.

Peré Siqués, motocicleta Norton 500 c. c.

"Platino", automòbil Amicar 1.100 c. c.

Equip vermell-groc:

Pau Atserà, motocicleta A. J. S., 100 c. c.

Antoni Garcia, motocicleta Automoto 500 c. c.

"Relos", automòbil Ford 2.800 c. c.

Artur Mas-Sardà, automòbil Ford 2.800 c. c.

Els equips que inicien la inscripció són de qualitat, tal com hom suposava; la marca Dunell, la guanyadora del premi especial per a marques de la darrera Volta a Catalunya, no deixarà d'estar ben representada en la vinenta carrera per equips. Per de prompte dos "teams" representatius de la dita marca figuren entre els inscrits, l'equip vermell-negre i l'equip verd-blanc.

L'equip vermell-negre, integrat per elements que formaven el "team" de Penya Terramar, vencedor de la classificació per equips de clubs en la darrera Volta a Catalunya, comprèn tres motos Dunell muntades per Tintorer, Bergadà i Bou i pel Lancia Lancia de Pelegrí Esteve.

En l'altre equip de Dunell figuren també tres motos de la dita marca—les de Pasaplà, Muria i Orevitg—i l'Amicar de Perelló. Norton té també inscrit un team de qualitat, el vermell-blanc, en el qual figuren els excel·lents motoristes Sagnier, Muntanyola i Siqués. En aquest equip el cotxe—un Amicar—correrà a càrrec de Platino. Si en l'equip vermell-blanc reapareix Pau Sagnier, en el vermell-groc reapareix "Relos", que correrà la prova d'equips amb Ford. Aquest equip comprèn un altre Ford—el de Mas-Sardà—i dues motos. Una de les motos, l'Automoto 500 cc. la durà el director García, i l'altra, l'A. J. S., la durà l'hàbil motorista Atserà.

CANALS & NUBIOLA

Cava St. Jordi - - Cava Guimerà

1888

1891

NON PLUS
EXTRA
ESCUMOS

Beveu-ne

per NADAL

XAMPANY

DE

QUALITAT

GRAN PREMI

EXPOSICIO

INTERNACIONAL

DE BARCELONA

Agents exclusius de venda: BORIS, ALBISU i FREIXA - Balmes, 90 - Barcelona

informació del cinema

Visions estètiques

Films d'avantguarda

L'art cinematogràfic està actualment en la seva primera crisi de creixença, i aquesta crisi, originada per la modalitat parlant, no ha fet sinó interrompre els notables intents de trobar dins del cinema mut, que eren els interessants resultats dels treballs realitzats per tots els països productors, durant aquests últims anys.

El públic, que tanta afició demostrava pels "talkies", omplint els locals, fins i tot aquells on es passen pel·lícules mudes amb d'ac, i després crítica desesperadament les parlants, hauria hagut de donar-se compte que les produccions modernes — el que haurien d'esser gràcies a la nova modalitat film d'avantguarda — manquen de totes les qualitats de realisme i expressivisme, i refusa sistemàticament tot el que pugui significar exposició cinematogràfica i visual dels temperaments.

Després de les primeres temptatives, basades en el camp teatral, del cinema parlant, tots havien pensat que amb una miqueta de bona voluntat i esperança, els productors acabarien per donar-nos el que tant desitjàvem i les antigues normes del cinema ens haurien donat alguna vegada, arguments originals i realitzacions que tot i allunyant-nos de les extravagàncies dels films d'avantguarda permetessin que, junt amb la simplificació, s'assolís la vastíssima amplitud d'idees, que tot estudi psicològic requereix.

Però res de tot això ens ha estat permès d'obtenir fins avui amb aquesta nova modalitat, i el públic, el gran públic que sempre s'havia mostrat escèptic pel que fa a les concepcions dels moderníssims avantguardistes, actualment, atacat per un desig insatisfet de modernitat i snobisme, perillosíssim per la mentalitat bon tros exaltada de la nova generació, es decanta repetidament per aquesta mena de pel·lícules.

No creiem, però, que aquests intents innovadors que d'un temps ençà ja practicava el cinema mut, obtinguin del públic altra cosa que una mena de malaltia d'intel·lectualisme, exacerbada per la monotonia, escassíssimes vegades interrompuda per obres interessants, de que pateix la moderna modalitat de cinema parlant.

Així com "Werther" i "Chatter-

ton" varen influir morbosament en molts esperits malaltisos de la seva època, de la mateixa manera que la morbositat de molts novel·listes russos suggestiona els lectors, els films d'idees sense idees a base d'imatges abstractes i de belles actituds de cambra, no poden fer res més, respecte al gran contingent de públic, que enterbolir la idea que la cinematografia pura pogués haver obtingut amb una pel·lícula que és tot un curs d'art modernista com "...I el món marxa", de King Vidor.

La fórmula del film abstracte dona ocasió que la cambra faci a les pantalles obsequi de tota mena d'idees i objectes immobils. Tot, fins els àtoms invisibles, tenen la seva idea, o almenys hom té una idea respecte d'ells.

Transformar, però, els éssers abstractes en idees podrà ésser una bella cosa, però la moderna tendència d'alguns realitzadors d'avantguarda és transformar les idees en éssers abstractes i valer-se del ritme per dir que tot allò és cinematografia pura.

Hem llegit que els films d'avantguarda són el truc de laboratori de molts realitzadors, i estan fets simplement gràcies a que al laboratori es realitza un original treball de muntatge.

Respecte als films d'avantguarda, un realitzador francès, els treballs originals cinematogràfics del qual molts classifiquen amb aquest qualificatiu, va dir: "Es gairebé impossible parlar d'avantguarda en l'any 1930. Si la idea de les produccions d'avantguarda ha tingut un moment cinematogràfic propi, no és avui, sinó que fou l'any 1923. Actualment tot el que sigui cinema pur no és producció d'avantguarda; aquest qualificatiu està destinat avui als films sonors, films en colors, a la triple pantalla i a la televisió... El que la gent en diu film d'avantguarda no és altra cosa que pel·lícules d'investigació".

Així trobem com en el segle en què les preocupacions semblaven ésser allunyades tàcitament de les imaginacions dels humans, aquests busquen infatigablement el plaer de donar correlació a imatges confoses, sobreposades les unes a les altres, amb guirigall visual, creant entre elles la idea que un cop trobada els donarà la sensació d'esperits ultraperceptibles.

Per a aconseguir això, quin treball mental, quin tensió intel·lectual no s'imposen alguns que en la vida corrent estan completament mancats d'imaginació!

ARICIA BRUN

LOCALITATS GRATUITES

s'obtenen col·leccionant

ESTAMPILLES-TEATRE

que d'acord amb l'Associació d'Empresaris de Catalunya són lliurades als seus compradors per infinitat d'establiments.

Exigiu-les als vostres proveïdors i us assegurareu les diversions gratis

Majestic Hotel i RESTAURANT

Oberts a preu fix i a la carta Orquestra - Salons especials Bodes, banquets i festes

CINEMA PARIS

AVUI, GRANDIOS PROGRAMA

Estamos apré

per DOUGLAS MC. LEAN

TRAGEDIA

SUBMARINA

per FARRELL, MC. DONALD
i KENNET MC. KENNA

Programa FOX

11.ª SETMANA

**DEL MISMO
BARRO**

Saló Catalunya

AVUI
FEMINA i Mr. LE FOX
LOCURA DE AMOR
Un programa en espanyol
Una comèdia sentimental i una altra plena de gràcia, de la "METRO-GOLDWYN-MAYER"

CAPITOL
EL ANGEL AZUL
La millor producció de la "UFA" i la millor creació de EMIL JANNINGS

TIVOLI
SIN NOVEDAD EN EL PRENTE
Superproducció UNIVERSAL, que omple diàriament aquest teatre

Selecció "CINAEES"

Pathe Baby

EL CINEMA MES POPULAR

Projecta pel·lícules de 10, 20 i 100 metres

Exempt de perills, car totes les pel·lícules PATHE BABY són ininflamables

SOL·LICITEU CATALEGS a tots els establiments fotogràfics i similars, i a PATHE-BABY, S. A. E. Rambla de Catalunya, 8 BARCELONA

parlem-ne

...que William Haines té la fal·lera de col·leccionar antiguitats, cosa que li porta molts mals de cap, puix que ell sempre s'envaneix d'ésser un excellent administrador dels seus interessos, i sempre que parla d'això, li proposen alguna adquisició interessant que està, segons confessà amb a bon comprador, més a l'altura del seu gust que de la seva butxaca...

...que entre les amistats de Bill Haines, l'actor més alegre i simpàtic de la Metro, hi té un dels primers llocs Polly Moran, l'actriu còmica de caràcter de la mateixa casa. Polly també té la mania de les antiguitats i fa poc va proposar a Haines la compra a mitges "d'un dormitori de l'Edat de Pedra..." Bill va trobar que allò no era un bon negoci, i Polly va perdre una bella oportunitat de posar-se una obra d'art...

...que per més que Betty ho nega i Bug Trevor somriu enigmàticament, la gent de Hollywood asseguren que estan casats secretament. El que no té negoci possible és que Hug està enamorat de Betty Compson...

...Marion Davies ha aconseguit eclipsar les fulgurants estrelles que en la societat hollywoodenca eren les reines de l'originalitat: Pola Negri, Glòria Swanson, Evelyn Brent. La darrera feta gloriosa de Marion és la festa oferta a 3.000 ex-combatents, per celebrar el dia de l'Armistici. El saló de festes del Baltimore Hotel, de Los Angeles, mai no havia tingut una concurrència tan heterogènia...

...que Marion és Coronela honorària del Cos 26 d'Infanteria dels Estats Units, i que els seus subordinats estan entusiasmats d'haver pogut ballar amb la Coronela... i tocar-la...

...que Ramon Navarro, el simpàtic artista mexicà, guanya setmanalment un sou de 8.000 dòlars. Fins

avui, Navarro havia portat una vida pacífica, i tot eren estalvis; ara l'home comença a divertir-se, i diuen que gastant diners també ho fa força bé...

...d'última hora, sabem que Bill Haines, a fi de poder continuar amb èxit per al seu pressupost, la seva afició per les antiguitats, ha obert una luxosa botiga i comerça amb elles...

Lita Grey, l'ex-esposa de Charles Chaplin, Olga Blacanova, Nicolás Soussanin, el seu marit, i Olive Borden, han seguit el camí d'altres artistes silencis i es dediquen al teatre. El matrimoni Soussanin debutarà a Nova York; Lita Grey va contractada amb Schubert i tindrà un bon paper en la nova obra "Wunder-Bar"...

L'actual marit de Dolores del Río, Cedric Gibbons, tenia pendent una reclamació de la seva primera esposa, que alegava que li devia diners dels "alimonies". Cedric ara jurta amb que la senyora ha cobrat per duplicat la quantitat estipulada er ocasió del divorci, i sembla que ha pogut demostrar-ho. Ara es dedica amb tot afecte a cuidar de Dolores del Río...

...que William Collier, el simpàtic i jove galant americà diuen que està en perill d'ocupar el lloc número quatre en els intents matrimonials de Marie Prevost. Ell fa temps va dir que volia casar-se, i ella no sabem si vol reincidir.

...que Kenneth Barlan, el darrer marit de la gentil i trepidant Marie, encara no estava ben curat de l'amor d'aquesta estrella, i fa poc es parlava d'un relloriment d'amistat entre ells. Ja veurem si Bill Collier i ell perseveren per qui es decidirà Marie.

...que hem rebut un munt de cartes preguntant-nos per "Les llums de la Ciutat", la producció de Chaplin, que sembla no porta camí d'estrenar-se. Cal que dugem als nostres lectors que la temporada no s'ha acabat, i que és probable que encara ens facin gatiir una miqueta més, abans no la projectin d'estrena...

Es objecte dels
més favorables
comentaris el
film RUS

LA MUCHACHA DEL VOLGA

i el monstruós film còmic de guerra a la pau

Tres de caballeria

són els èxits del dia ALMIRA

TEATRE COMIC Cinema Rosselló

i des d'avui al

Príncep Alfons

La qual cosa diu ben a les clares l'èxit que obté aquest programa

ABRICS

confeccionals; vogueu els nostres models, dibuixos i colors de moda

Confecció i qualitat igual que els de mida

'Sastreria Modelo'

Rambla de Canaletes, núm. 11

la rambla de catalunya

(esport i ciutadania)

Joies - Relloges
Objectes per a presents

J. ROCA

Rbla. del Centre, 33
Passatge Bacardi, 2

BOLIVAR, SEGONS UNA ESTAMPA DE L'EPOCA

Paris, 1804.

A l'habitació — luxe sobri i refinat d'aristocrata — de la modesta casa del carrer de Lancry, hi ha una mitja claror daurada i apacible. La tarda, a fora, és bona.

Un home jove, bell, de pell mate i mirada brillant, recolza el front sobre els vidres de la finestra. El sol encara posa reflexos blaus en els cabells arrissats i negrissims i en les patilles fins a mitja gaita. És jove, molt jove. Vint-i-dos anys. Té una indolència de gran senyor i en els seus llavis, carnosos i sensuals, hi ha un plec de melancolia.

Sobre la taula pròxima, a mig llegir, un llibre amb una dedicatòria manuscrita: *Roi, de Chateaubriand*. Prop del llibre, dues miniatures, emmarcades d'or: una, és el retrat de Talma. A l'altra, el rostre d'una dona, d'estranya bellesa mora. I en un pitxer de vidre, dues flors blanques.

Sembla inquiet, el jove que mira al carrer. Tanmateix, no espera ningú. Fins a la nit no l'espera — ni ell espera — ningú. S'ha excusat ja, gentilmente, aquesta tarda, de la reunió de Madame de Staël. Sembla

inquiet, per aquesta rara joia a què es llura, avui, el poble de París. Tothom és al carrer. La gent, riallera, sembla tornar d'una gran festa. Han passat dos generals de gran uniforme. A la cantonada s'ha organitzat un ball amb una xaranga militar. Les dones semblen provocar, amb els seus riures, els genets de gala, que creuen al seu pas.

El jove sap d'on ve aquella gent. Sap el secret d'aquella alegria i els motius d'aquelles festes populars: avui ha estat coronat Emperador Napoleó Bonaparte. Napoleó Bonaparte, Napoleó I. El jove, en pensar-hi, somriu lleument. Troba excessiva aquella pompa amb què el general ha volgut nimbàr la seva proclamació. Ella denúncia, després de tot, el "parvenu". I potser el tirà. Ell que ha admirat profundament, fervorosament, l'heroi d'Egipte i de Marengo, el genial conductor d'exèrcits, ara troba ridícula aquesta proclamació, daurada i brillant, de l'Emperador. Potser també hi ha, també, una punta d'enveja. Enveja a la glòria, a la força, a l'audàcia dels cors que ha rebut fer-se amo del món.

Ell, el jove, no ha volgut assistir a la cerimònia. I no per falta de parella. Hauria trobat, per fer bracet, la dama més bella i més famosa de París, si hagués volgut. Però no ha volgut assistir-hi. En el somriure lleu dels seus llavis, hi ha, potser, una ombra de despit.

Simon Bolívar, amb el front recolzat sobre els vidres de la finestra de la modesta casa del carrer Lancry pensa, ara, en la seva terra clara i llunyana. En la pàtria que ell ha imaginat, de vegades, lliure i forta. Pensa en el pati silenciós i fresc de la vella casa pairal de Caracas, sota l'ardència del sol. Pensa en els camins abruptes dels Andes — sempre blaus — i en els grans llargadaixos que puguen per les rampes. Pensa en els indis, de llarga cabellera, i en els tremuls d'una guitarra en les nits callades i humides. Ah, que n'és de lluny tot allò! Que n'és de lluny la infantesa lliure i salvatge, sobre el poltre blanc i el seu galop entre els immensos ramats marcats amb el ferro de la hisenda del pare! I l'amor primer, amb aquella índia nua i sumisa, al peu dels grans arbres! Que n'és de lluny!... I com tortura el pensament del jove, en la tarda parisenc, el record del seu poble esclau, de la seva raça vençuda.

Avui, Simon Bolívar ha plorat. Ha plorat per la cara Teresa perduda — bella mora de la mitjanit — i ha plorat per la infantesa que no tornarà. Per primera vegada ha tingut por de la seva vida fàcil de gran senyor i dels seus vestits tallats pel millor sastre de París. Que n'és de buit tot això, i inútil! Tindrà raó, potser, la cosina Fanny, la senyora de Derrière des Villars, bona i bella, a qui el caraqueny no ha gosat mai confessar el seu amor?

Un crit, al carrer, de "Vive l'Emperador!", ha estat com una sotragada als nervis del jove. Bolívar s'ha retirat, amb gest dur, de la finestra.

A la nit, quan el silenci ha tornat al carrer de Lancry, els ulls negres de Simon Bolívar brillen febrilment sota les llargues pestanyes. Té una carta geogràfica al davant. Els dits de la seva mà dreta passen i repassen sobre les terres infinites de la Gran Pàtria Americana: a... I el "gentleman" de vint-i-dos anys ha envejat l'heroi petit de la redingota gris.

1805-1829.

El "gentleman" del carrer de Lancry s'ha convertit en el Napoleó d'Amèrica. Ah, quina magnífica epopeia aquesta de Simon Bolívar, "El Libertador", guerriller, coronel, general, cabdill, estadista, sobre el seu cavall blanc, a través de tots els camins de les cares terribles americanes! Terres grans com Europa, que ell i els seus homes — fidels com a gossos — han passat i repassat de dalt a baix sempre a marxes forçades i sempre victorioses... Sempre a punt de lluitar i de morir per la independència de la Gran Amèrica; sempre prestos a la defensa de les ambicions noves que la França llunyana, en una hora suprema de renovacions, havia possibilitat.

Batalles, batalles, batalles. Calgué lluitar sense pietat, com uns desesperats, per forjar aquells pobles nous que maldaven, insensibilitats en l'esclavatge. Calgué lluitar contra els homes i contra els elements; contra els canons dels artillers enemics i contra els terratrèmols de la terra fèrrea. Però la gent seguia a "El Libertador", perquè tenia fe en aquell general de trenta anys que era capaç d'aguantar tres dies sobre el cavall i presentar batalla a l'invasor tres vegades cada dia. La gent — esparriada i analfabeta — creia en aquell home de la veu ruda i vibrant que s'havia erigit en campió de les llibertats d'Amèrica i sabia ballar, en els salons, amb una gràcia meravellosa. La gent creia en aquell caraqueny, disbauxat i ro-

màntic, amic de les dones més belles i de les audàcies més inversemblants.

El poble creia en l'estadista que entre batalla i batalla redactava la Constitució d'un poble nou i discutia els seus articles amb les Juntes interines de patriotes que es constituïen en Govern.

Els generals — envejosos i tot de la seva glòria — tenien fe en aquell capítol que sempre era el primer d'avançar i l'últim a regular. Creien en aquell Bolívar que havia estat capaç de passar els Andes — en una gesta inòxia — amb un exèrcit miserable i despallat i en un hivern que no haurien afrontat els indis fills de la muntanya.

Quina mena d'home era aquell que amb uns quants centenars de soldats, mal armats i mal vestits, guanyava als espanyols una batalla darrera l'altra, una ciutat darrera l'altra? Quina mena d'home era aquell que quan necessitava fusells els pren a l'enemic, que quan necessitava homes va a un poble i tot el poble el segueix; que quan necessitava passar, passa, baldament s'hi oposin tots els obstacles del cel i de la terra?

Quina mena d'home era aquell que en quinze anys de brega, sense un defalliment, ha alliberat Venezuela, Nueva Granada, Perú, Equador, i ha creat — amb Sucre, el general estimat — un poble nou: Bolívia.

I això un dia darrera l'altre; un any darrera l'altre; una llegua darrera l'altra. Sempre amb els ulls negrissims de "criollo" clavats a l'horitzó, on esperen, incerts, els destins de la Gran Amèrica.

Finalment, en un esforç suprem, Ayacucho. La independència.

Però, Bolívar pagarà cara la victòria.

Aquella tarda de 1826, galopa al cap del seu exèrcit. Li fa costat, a cavall, Manuela Saenz, la seva amant. Ella vesteix un dolman vermell galonejat d'or. Els ulls de Bolívar semblen tristos, en aquell cap al·lard. En els pobles nous, desper-

ten — en afany mesquina, en lluites estèrils — les ambicions dels generals i dels governants. No són prou alts per l'alçada de l'obra aconseguida a un preu tan dur.

I Bolívar, aquella tarda ha pres les mans de Manuela amb un gest descoratjat... Després, cansat, malalt, trist, ha caigut gairebé sobre la crinera del cavall.

En l'apoteosi del triomf, Bolívar s'ha sentit sol. Més sol que en aquell París de la joventut, amb la seva vida inútil. Els pobles que ell ha alliberat — mitja Amèrica — no estan preparats per a seguir els seus destins. Han calgut, sovint, absolutismes de tirà per dominar-los. Absolutismes que han fet pensar a "El Libertador" en aquell heroi europeu, admirat i envejat, de la redingota gris.

A l'hora de la reconstrucció, aquells pobles acostumats a la guerra, aquells generals acostumats al botí, no saben per on començar la gran obra, s'inquietaven en envages mesquines i en odís de motí. Bolívar, en la pau, al cap de cinc grans pobles, malalt i gastat, no engrapava tota aquella inquietud. Començava a saber-se odiat per algú. Començava a desesperar dels destins d'aquells pobles que ell havia volgut lliures. La Conferència Panamericana convocada per ell a Panamá fracassava rotundament. Eren els temors de fora i les ambicions de dintre, les que destruïen les possibilitats d'aquella gran obra — que ha hagut d'admirar, avui, Edouard Herriot.

Després, la guerra civil, encesa per generals facciosos — l'ombra dels quals perdura encara. La traïció i la ingratitude desconsolen Bolívar, que ja es regira, neguitós, en un ambient hostil. Dues vegades s'ha intentat assassinar-lo. La primera, costà la vida a un car amic que dormia a la seva hamaca, en el jardí de la casa de "El Libertador". L'altra, Manuela ha pogut sorprendre els assassins i salvar el seu amant.

I un dia, allà a Bolívia, ha caigut, apunyalat, el general estimat, vencedor d'Ayacucho: Sucre.

Bolívar, malalt, ha plorat com un infant. I en els braços maternals de Manuela, ha trobat només una paraula per jutjar:

— Covards! Covards!...

I, després, en una amargura desconsolada:

— He arduo en el agua...

Ell que ha viscut aquella Europa de la Revolució; ell que ha escoltat la "Marsellesa" i ha somniat en aquelles lletres civils dels Drets de l'Home per a la Gran Amèrica, es troba davant d'un poble inepte. D'un poble que ell havia somniat millor, i ara, realitzada l'obra, l'heroi tem haver llaurat a l'aigua, haver-se equivocat... I el poble l'acusa d'haver-se convertit en un tirà... Pèze, el vell general de "El Libertador", ja s'ha atrevit a demanar el seu exili.

I Simón Bolívar, malalt i pobre, ha d'anar a morir a Santa Marta, a la casa d'un amic que ha restat fidel. Tota l'Amèrica és una fornalla turbulenta de lluites i d'odís, que malbarataran, en llargues anyades, els seus destins insignes de poble lliure. En el desastre civil, algú ha pensat encara en els braços generosos de "El Libertador" i en la seva veu clara i detonant de cabdill. Però és tard. La ingratitude ha esfondrat aquella vida victoriosa de cent batalles.

A l'hora de morir, Bolívar ha allargat els braços esquelètics, en un comiat d'esperances a la Gran Pàtria:

— Ah, si esto sirviese, al menos para algo!...

Cap al tard, sota la pluja, un indi i dos o tres amics han acompanyat el taüt de "El Libertador" fins al cementiri de la costa, sobre un espadat.

A la nit, una índia supersticiosa ha vist, a la claror d'un llamp, un cavall a galop per la muntanya. A la sella, una dona amb els cabells al vent i un dolman vermell, galonejat d'or, sobre les espatlles.

JOSEP M. MASSEP

60 homes o 600 infants?

L'Ajuntament de la Diputació fou un enemic analfabet de l'Obra de Cultura de la ciutat.

El d'ara — amb digníssimes excepcions — hi és fàcilment comparable.

Des del primer moment, LA RAMBLA DE CATALUNYA aportà la seva veu en el ja famós afer de l'edifici del carrer de Lleida, fins ahir oficines de l'Exposició de Barcelona; demanat avui per la ciutat — per tota la ciutat de Barcelona — per a la instal·lació d'un nou grup escolar. La campanya, patrocinada pels Ateneus Barcelonès, Politécnic i Enciclopèdic, reuñí al seu entorn tota la ciutat. Es tractava — es tracta encara — de la cultura i de la salut de sis-cents infants, i la ciutat demanava per a aquells fills seus. I demana encara, en el gran

afany civil de l'Escola. La ciutadania — condensada a Barcelona en un nucli poderós — desbordà ja la ruralitat, i sap valorar exactament el preu col·lectiu d'una escola més. D'una escola moderna, neta, alegre, civil, bella.

I bé? I bé: l'Ajuntament de Barcelona — a excepció d'una digníssima minoria — l'Ajuntament de Barcelona, dirigit en aquest afer per dos homes als quals el poble ha acusat ja rotundament, no ha volgut escoltar el poble, i ha destinat l'edifici magnífic del carrer de Lleida,

l'edifici capaç d'accreditar sis-cents infants barcelonins, a oficina de Proveïments. A oficina de Proveïments! S'hi ha començat ja a instal·lar el mobiliari. Demà s'hi instal·laran, en nombre de seixanta, els funcionaris corresponents. Gràcies a dos senyors, a dos regidors — entestats a una guerra absurda contra l'esdevenidor de la ciutat que pretenen representar — ha estat possible negar a Barcelona una escola magnífica i substituir-la per una oficina de Proveïments. Per què? No se sap. No deuria saber-se mai el per què en una ciutat que pugna per l'educació civil dels seus infants, en una ciutat que pot ostentar amb orgull davant d'Europa la magna obra dels seus grups escolars, en una ciutat que lluita per arrencar els seus fills de l'escola infecta dels carrers per dur-los a les aules amples i joioses dels nous edificis, uns homes de la seva Corporació Municipal eviten l'habilitació d'un edifici magnífic i tracten d'encabir-hi, precisament, una oficina de Proveïments.

Sortosament, danunt la voluntat o l'interès d'uns senyors, hi ha la voluntat i l'interès del poble, que no és possible dissimular encara que determinada Premsa adopti la teoria del silenci. I el poble de Barcelona ha dit quin era la seva voluntat. Ha dit quin era el seu interès i el seu desig. Ha dit a quina Escola volia portar els seus infants de Sans i d'Hostafrancs, apilats avui en locals desmarxats. Ho ha dit en escrits: la Premsa, en milers de signatures ecol·lides, en mitjans i en reunions convocades. I ho dirà, si cal, en una manifestació cívica a l'Ajuntament que no ha sabut escoltar-lo.

Aquests senyors que han pensat a l'oficina dels Proveïments ocupant el lloc d'una Escola, no han pensat en què el poble de Barcelona era avui, capaç de fer això: capaç de manifestar-se pels carrers, en una processó civil de democràcies, per demanar, per exigir, per imposar una

escola més a la ciutat. Una escola més on sis-cents infants poden salvar la seva vida de futurs ciutadans i de futurs europeus.

LA RAMBLA DE CATALUNYA, que des del primer moment ha sumat la seva veu a la veu del poble de Barcelona en aquest afer de l'edifici del carrer de Lleida, posa les seves pàgines al servei de la ciutat, saluda els homes que a l'Ajuntament han defensat dignament el plet popular i espera que aquesta campanya patrocinada pels Ateneus

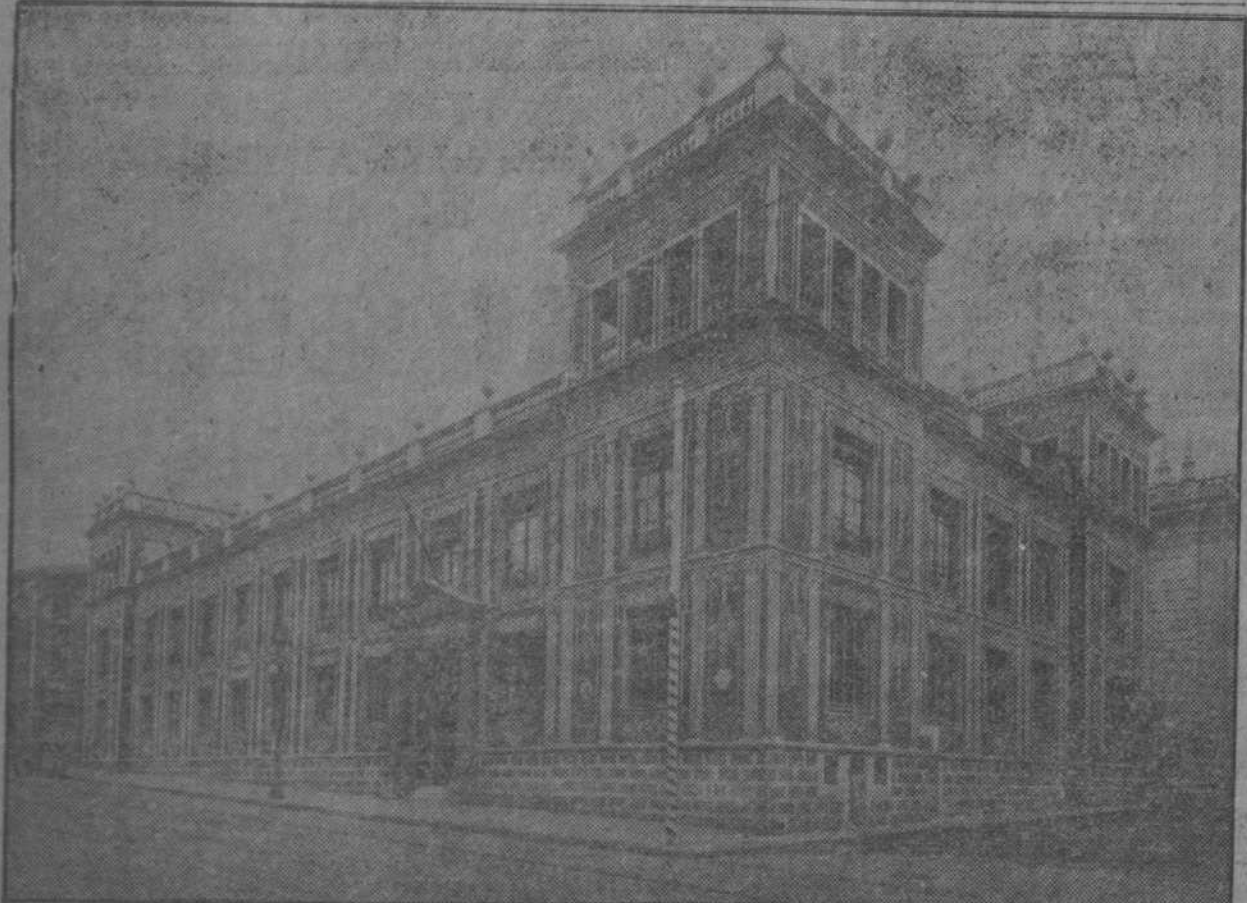
de Barcelona i per les entitats de Sans seguirà endavant intensament. Prou intensament per convertir-se, si cal, en manifestació cívica i en exigència col·lectiva.

Sis-cents infants bé valen l'emoció de tota una ciutat.

I l'acusació als homes que no han tingut prou finor espiritual per a valorar el preu d'una Escola més. Per a oferir, al seu lloc, una oficina de Proveïments que, necessària o no, pot ésser instal·lada a qualsevol altre edifici de la ciutat.

Ciutadà:

Mentre sis-cents infants poden tornar-se tuberculosos en locals escolars infectes, 60 funcionaris grans i grossos ocupen l'edifici magnífic — destinat a Escolars — del carrer de Lleida.

El magnífic edifici del carrer de Lleida, que fins ara ha servit d'oficines de l'Exposició i, endavant, el poble de Barcelona — amb l'oposició inexplicable d'uns regidors — vol convertir en Grup Escolar

El desembarcament a València d'una bandera del terç, procedent del Marroc